

■ طی سال‌های اخیر عملکرد شورای صنفی نمایش همیشه با اعتراض بخش عمده‌ای از تهیه‌کنندگان سینما مواجه بوده است و بعضاً با اتهام «باندبازی» از سوی تهیه‌کنندگان متعددی مواجه شده اما چند سالی است اعتراض‌ها به شورای صنفی نمایش رنگ‌وبوی حقوقی به خود گرفته است؛ بسیاری از فیلمسازان و تهیه‌کنندگان سینمای ایران نارضایتی خود را از شرایط اکران فیلم‌هایشان ابراز کرده‌اند

پرونده «وطن امروز» درباره کارنامه ۲۷ ساله «خانه سینما» به بهانه چالش‌های اخیر این نهاد صنفی

جدایی خانه از اصناف

متعددی که از جویاب حکیمیتی گرفته، از جمله بزرگداشت در ۲ جشنواره فیلم و تئاتر فجر اما باز هم در جشن خانه سینما گفت: ای کاش مردم در صلح و آرامش باشند تا زمانی نرسد که کسی به خاطر تحریریه‌ها نتواند کاری را که می‌خواهد بکند!» حال باید دید در سال‌های آینده با از بین رفتن ویروس کرونا جشن خانه سینما با همان سبک و سیاق و روال برگزار خواهد شد یا خیر.

■ **اوضاع «شتر گاو پلنگ»**

اما «شورای صنفی نمایش» یکی از انجمن‌هایی است که از سال ۸۱ خانه سینما میزبان جلسات آن است و این شورا که سبب اکران فیلم به عنوان یکی از مهم‌ترین اتفاق‌های سینمایی در سال توسط اعضای آن مشخص می‌شود از نمایندگان انجمن سینماداران، اتحادیه تهیه‌کنندگان، کانون کارگردانان، نماینده وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و نماینده هیأت‌مدیره خانه سینما تشکیل شده است. البته برخی مسؤولان و وظیفه برنامه‌ریزی و نظارت بر نمایش فیلم‌های سینمایی، تعویض فیلم‌های روی پرده و تغییر گروه‌های سینمایی را بر عهده دارد. طی سال‌های اخیر عملکرد این شورا همیشه با اعتراضات بخش عمده‌ای از تهیه‌کنندگان سینما مواجه بوده است و بعضاً با اتهام «باندبازی» از سوی تهیه‌کنندگان متعددی مواجه شده

اما چند سالی است که اعتراض‌ها به شورای صنفی نمایش رنگ‌وبوی حقوقی به خود گرفته است؛ بسیاری از فیلمسازان و تهیه‌کنندگان سینمای ایران به‌دلیل آنچه «بی‌نظمی و رعایت نکردن شرایط منصفانه در اکران» می‌نامیدند، نارضایتی خود را به شرایط اکران فیلم‌هایشان ابراز کردند. از این میان می‌توان به مهدی کرم‌پور، از کارگردانان سینمای ایران اشاره کرد که روزگاری رئیس شورای صنفی نمایش بود. کرم‌پور ۳ سال پیش در انتقاد از بی‌تفاوتی شورای صنفی نمایش به فیلم‌سوزی در اکران، به سینمادبلی گفته بود: «همواره برای کنترل گروه‌های زیاده‌خواه، قوانین متغی وجود دارد. در شورای صنفی نمایش، وضعیت «شتر گاو پلنگ» حاکم

اما ماجرای بازار سیاه بلیت‌ها هم در سال‌های اخیر برای این جشن حاشیه‌ساز شده که برای امروز و دیروز نیست؛ اینکه چطور در فرآیند این همه سال برگزاری جشنواره و فستیوال، کارت جشن خانه سینما در برخی سایت‌ها به مبالغ بالای ۵۰۰ هزار تومان فروخته شده است. البته برخی مسؤولان و سینماگران به این اتفاق واکنش نشان داده‌اند ولی با ابلاغیه، واکنش و بیانیه‌ای اتفاقی نمی‌افتد؛ هر ساله کارت‌های جشن خانه سینما به تعداد بالا در سایت‌های اینترنتی برای فروش گذاشته می‌شود و قیمت‌های در نظر گرفته‌شده برای این کارت‌ها در برخی مواقع به یک میلیون تومان هم رسیده است که این اتفاق علناً این جشن را به یک مراسم لاکچری تبدیل کرده است.

در پایان باید گفت، جشن خانه سینما از حواشی سیاسی هم مصون نبوده است؛ روزنامه کیهان همان زمان در واکنش به حواشی این جشن اینچنین نوشت: «حمایت یک فیلمساز از یک عکاس هتاک و محکوم هم حاشیه‌ساز شده، همچنین بازیگر دیگری، در اظهارنظری غیر کارشناسانه گفت، آرزو می‌کنم هیچ فعال مدنی در زندان نباشد! آرزو می‌کنم با دنیا به تعامل برسیم تا مردم ما در امنیت باشند، امنیت اقتصادی، درحالی که هیچ‌کس در ایران به خاطر فعالیت مدنی بازداشت نشده و احتمالاً منظور ایشان، اخلال گران نظم و امنیت کشور هستند. همچنین در این مراسم، از یک مجری پرحاشیه که چندی قبل به دلیل تخلفات متعدد در برنامه‌سازی از رسانه ملی کنار گذاشته شد، دعوت شد تا روی صحنه رفته و جایزه یکی از برگزیده‌ها را بدهد. فاطمه معتمدآریا نیز به‌رغم هدایای

عباس اسماعیل گل: خانه سینما همیشه به عنوان بزرگ‌ترین و در عین حال پرحاشیه‌ترین نهاد صنفی سینماگران کشور مطرح بوده و در سال‌های اخیر با در اختیار داشتن ۲ ساختمان اصلی در ۲ منطقه مرکزی تهران محل رفت و آمد صنف مختلف سینمایی بوده است. اگر بخواهیم به پیشینه تاسیس خانه سینما نگاهی بیندازیم باید گفت این نهاد صنفی سال ۱۳۴۸ و در پی مصوبه مجلس مبنی بر اختصاص ۲ درصد از درآمد فروش سینما جهت بهبود وضعیت رفاهی و صنفی شاغلان سینما تأسیس شد. ۳ سال بعد هیأت مؤسس خانه سینما با حضور مدیران دولتی راه‌اندازی شد. فخرالدین انوار (معاون وقت سینمایی وزارت ارشاد)، سیدمحمد بهشتی (مدیرعامل وقت بنیاد سینمایی فارابی) و محمد مهدی حیدریان (مدیر کل وقت نظارت و ارزشیابی) اولین هیأت‌مدیره انتخابی در سال ۱۳۷۲ را با حضور ۱۹ صنف مختلف تشکیل دادند اما خانه سینما به عنوان جامعه اصناف سینمای ایران، فعالیت خود را از اواخر سال ۷۲ آغاز کرد. در این سال اعضای هیأت‌مدیره که از سوی مدیران وقت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی منصوب شده بودند مسؤولیت تاسیس این نهاد صنفی را برعهده داشتند. از زمان آغاز فعالیت خانه سینما به عنوان محل تجمع صنف مختلف سینمایی، تا زمان اعلام تأسیس آن ۴ سال طول کشید و این زمان شامل عضوگیری از اعضای صنف‌های مختلف سینما و معرفی بیشتر این نهاد به آنها بود. به همین دلیل تاریخ فعالیت رسمی خانه سینما فروردین ۱۳۷۲ و زمان ثبت آن در اداره ثبت شرکت‌ها و مؤسسات غیر تجاری تهران مهرماه ۱۳۷۲ ذکر شده است.

نکته جالب آنکه از جمله اهداف اصلی تشکیل خانه سینما حفظ و صیانت از حقوق مادی و معنوی دست‌اندرکاران حرفه‌ای تولید، توزیع و نمایش صنعت سینما و همچنین ایجاد امنیت شغلی و ارتقای سطح آموزشی و حرفه‌ای دست‌اندرکاران سینمای کشور ذکر شده است که بدون شک وجود این موارد در اساسنامه خانه سینما در همان سال‌های ابتدایی تاسیس موجب دلگرمی اهالی سینما و ترغیب اعضای اصناف مختلف سینمایی به عضویت در خانه سینما شد. اگر بخواهیم به بخشی از اصناف فعال زیرمجموعه خانه سینما اشاره کنیم باید به اصنافی چون انجمن بازیگران سینمای ایران، انجمن بازیگران و بدلکاران، انجمن جلوه‌های ویژه میدانی، انجمن چهره‌پردازان سینمای ایران، انجمن سینماداران ایران، انجمن سینمایی فیلم انیمیشن (آسفیفا)، انجمن صدای سینمای ایران، انجمن طراحان فیلم، انجمن طراحان فنی و مجریان صحنه، انجمن عکاسان، انجمن فیلمبرداران، انجمن

کارکنان لابراتوار، انجمن گویندگان، انجمن مدیران تدارکات، انجمن مدیران تولید، انجمن مدیران سالن‌های سینما، انجمن مستندسازان، انجمن منشیان صحنه، انجمن منتقدان و نویسندگان سینمایی، شورای عالی تهیه‌کنندگان و کانون تدوینگران سینمای ایران اشاره کرد اما علاوه بر فعالیت اصناف مختلفی که در ذیل خانه سینما فعالیت می‌کنند، چندین بخش مختلف هم وجود دارد که به نوعی خانه سینما نقش تعیین‌کننده‌ای در فعالیت آنها ایفا می‌کند.

یکی از این موارد «شورای دآوری خانه سینما» محسوب می‌شود که شاید بتوان گفت شورای دآوری یکی از بخش‌های بسیار فعال خانه سینماست که شامل ۷ نماینده منتخب از صنف‌های مختلف است و وظیفه اصلی آن رسیدگی و حل اختلاف میان اعضای صنفت سینمایی است. این شورا که فعالیت خود را از سال ۱۳۷۵ آغاز کرده است، سعی کرده نقش میانجی را در اختلافات میان اصناف به بهترین شکل ممکن ایفا کند اما انگار آنطور که باید نتوانسته در این باره موفق باشد و صدای اعتراض اعضای اصناف مختلف سینمایی از عملکرد این شورا به رغم فعال بودنش همیشه بلند است.

■ **جشن محفلی!**

اما جشن سینمای ایران به نوعی ویترین خانه سینما محسوب می‌شود و شاید بتوان گفت مسؤولان خانه سینما هر سال با برپایی پرزرق و برق این جشن به نوعی ضعف‌ها و کم‌کاری‌های خود را پنهان می‌کنند. خانه سینمای ایران در واقع با برگزاری جشن سینمای ایران به بهترین‌های رشته‌های مختلف سینمایی که توسط خود اهالی سینما قضاوت می‌شود تندیس شایستگی اهدا می‌کند. تک‌ریم و نکوداشت سینماگران از دیگر فعالیت‌هایی است که در طول سال توسط خود سینماگران به منظور پاسداشت خدمات آنان انجام می‌شود. شیوه دآوری در جشن خانه سینما اینگونه است که هر صنف حداقل ۱۱ نفر را به عنوان هیأت داوران رشته خود معرفی می‌کند. داوران همه فیلم‌های

سال را که در سالن نمایش خانه سینما برای آنان به نمایش گذاشته می‌شود، تماشا می‌کنند و داوران هر صنف ۵ فیلم را به‌عنوان نامزدهای رشته تخصصی خود معرفی می‌کنند. در مرحله بعد آنان از میان این ۵ نامزد برنده نهایی را تعیین می‌کنند. گفتنی است در برخی سال‌ها شیوه‌های اندک متفاوتی برای دآوری به کار گرفته شده است.

اما باید گفت برپایی جشن خانه سینما طی سال‌های اخیر هم بی حاشیه نبوده

است؛ از جولان و خودنمایی پوشش سلبریتی‌ها در این جشن گرفته تا سخنان و مباحثی از این قبیل که با توجه به برپایی جشنواره فیلم فجر، نفس برپایی جشن خانه سینما با هزینه گزاف چه لزومی دارد، از مواردی بوده که همیشه مورد انتقاد بسیاری از کارشناسان بوده است. همچنین بسیاری از اعضای اصناف مختلف سینمایی هم معتقدند که بهتر است خانه سینما به جای برپایی مراسمی موزای با انواع و اقسام جشن‌ها و مراسم سینمایی، به فکر حل مشکلات صنفی اعضای مختلف باشد. برخی نیز می‌گویند به جای این همه جشن، باید هر چه زودتر فکری به حال ضعف فیلمنامه‌نویسی، کارگردانی و سوزه‌های تکراری در سینما کرد.

نکته‌ای که در میان انتقاد از شورای

صنفی نمایش طی سال‌های اخیر فصل مشترک انتقادات بسیاری از فیلمسازان است، عملکرد شورای صنفی نمایش در برنامه‌ریزی مناسب و دقیق اکران و نظم دادن به خیل فیلم‌هایی است که در صف مانده‌اند به طوری که طی این سال‌ها بسیاری از فیلمسازان منتقد این روند بوده‌اند

سینماداران‌ی که اهل بلوا و غوغاسازی نیستند!

است: «جنس مطالبات و خواسته‌های بحق صنفی این انجمن با جنس مطالبات و صنف دیگر از جایگاه خانه سینما فرقی داشته و دست‌یافتنی نیست و اصولاً به جهت کارفرمایی بودن این انجمن و انجمن‌های مشابه آن قابل وصول نیست و به همین جهت در همایش‌ها و انتخابات متعدد انجام شده و جلسات متشکله

در امور صنفی، اغلب از سوی نمایندگان خانه سینما به ضرر منافع و حقوق صنفی بخش نمایش، موضع‌گیری خاصی تاکنون به عمل آمده و کمترین توجهی به اعضای این انجمن نشده است. اعضای فرهیخته و نجیبی در این صنف حضور دارند که اهل بلوا و غوغاسازی نیستند که بر خود لازم می‌دانیم در راستای تحقق اهداف و مطالبات صنفی خود و نیز ایجاد اشتغال و رونق اقتصادی و جلب حمایت‌های مستقل از طرق دیگر و صیانت از حقوق اعضای خود به استناد مصوبه انجمن سینماداران ایران و با نیت به رویکردها و عملکرد ۳ دهه اخیر خانه سینما به عنوان یکی از انجمن‌های مهم با سابقه دیرینه، از خانه سینما جدا و خارج می‌شویم.»

یکی از نکات جالب در اعلام جدایی انجمن سینماداران از خانه سینما به عدم واکنش صریح مسؤولان خانه سینما بازمی‌گردد؛ با گذشت حدود یک ماه از اعلام این خبر، مسؤولان خانه سینما هیچ‌گونه موضع رسمی نسبت به آن نگرفته‌اند. از سوی دیگر شاهد بیانیه جدید جامعه صنفی تهیه‌کنندگان درباره خروج سینماداران از خانه سینما بودیم که در بخشی از بیانیه این نهاد صنفی در حمایت از تصمیم خروج سینماداران از خانه سینما آمده است: «.. اقدام خردمندانه‌ای که اگر به دیگر صنف کارفرمایی تسری یابد بی‌شک بهره‌مندی از برکات آن در ابتدا نصیب خانه سینما خواهد شد؛ خروجی که زمینه را برای حضور پررنگ سایر صنف کارگزاری در اداره خانه مهیا ساخته و کدام عقل سلیمی است که آن را موجب تحول و شکوفایی خانه آن هم به دست صنف کارگزاری نداند؟»

حال باید منتظر روزهای آتی ماند تا ببینیم چه زمانی روزه سکوت مسؤولان خانه سینما در واکنش به این اتفاقات شکسته خواهد شد.

خانه سینما در حدود ۳۰ سال فعالیت خود، اصناف مختلف سینمایی را

در دل خود جای داده است اما همان‌طور که در گزارش بالا به آن اشاره شد، سرگرم شدن خانه سینما به مسائلی چون برپایی جشن پرحاشیه خانه سینما و درگیری با حواشی جنجالی و پرتعداد شورای صنفی نمایش، مجال خدمت‌رسانی و جلب رضایت اعضای صنف مختلف سینمایی را آنطور که بایسته است، بیپا نکرده است و اعضای این اصناف طی سال‌های اخیر همیشه از نقش منفعل خانه سینما در احقاق حقوق‌شان و ضعف در ارائه خدمات مختلف انتقادات بسیاری را مطرح کرده‌اند و بسیاری صرفاً صدور کارت عضویت را از خدمات بارز خانه سینما به اصناف تلقی می‌کنند، البته چند وقت است اعتراضات اصناف سینمایی به عملکرد منفعل خانه سینما رنگ و بوی جدی‌تر و متفاوتی به خود گرفته است که اعلام خروج رسمی «انجمن سینماداران» از مجموعه خانه سینما، فصلی جدید و جنجالی در اعتراض اصناف به این نهاد محسوب می‌شود و خطر فروپاشی نهاد خانه سینما پس از گذشته احساس می‌شود.

اما ماجرا از آنجا شروع شد که حدود یک ماه پیش بود که انجمن سینماداران سینمای ایران با ارسال نامه‌ای رسمی خطاب به منوچهر شاهسواری، مدیرعامل خانه سینما اعلام کرد دیگر در عنوان یک صنف زیرمجموعه این نهاد فعالیت نخواهد کرد و از این به بعد به صورت مستقل به فعالیت صنفی خود ادامه می‌دهد. این اتفاق از سویی یکی از جدی‌ترین چالش‌های خانه سینما طی سال‌های اخیر محسوب می‌شود و از سوی دیگر جدایی یکی از زیرمجموعه‌های مهم خانه سینما اتفاقی است که می‌تواند نشانه و آغازی بر فروپاشی این نهاد صنفی در ادامه فعالیت آن باشد. اگر زمانی اهالی سینما مدعی اعمال نظر و فشار دولت‌ها برای تعطیلی این نهاد صنفی بودند؛ حالا شرایط به شکلی است که گویا خود اهالی سینما دیگر انگیزه‌های برای ادامه فعالیت این نهاد یا شیوه فعلی مدیریت آن ندارند.

در یکی از مهم‌ترین و کلیدی‌ترین بخش‌های بیانیه انجمن سینماداران آمده

است. اعضای شورا قرار بود عدالت را در حوزه اکران فراهم کنند و اگر نمی‌توانند به سینمادارها امر و نهی کنند، علت وجودی‌شان چیست؟ کنار بروند تا صاحب اثر تکلیفش را با سینمادار باندان یا فیلمش را برای اکران به دولت بسپارد؛ اکنون شورای صنفی نمایش به محفلی بدل شده که هر جا بخواهد، وارد می‌شود و اگر نخواهد، وارد نمی‌شود. این محل مناقشه است. عملکردشان مدل محضر است؛ هر کسی می‌آید قراردادش را ثبت می‌کند. یک منشی لازم دارد و نیاز به این نمایندگان نیست. در نهایت شکایت را به ارشاد می‌برند.»

اما نکته‌ای که در میان انتقاد از شورای صنفی نمایش طی سال‌های اخیر فصل مشترک انتقادات بسیاری از فیلمسازان است، عملکرد شورای صنفی نمایش در برنامه‌ریزی مناسب اکران و نظم دادن به خیل فیلم‌هایی است که در صف مانده‌اند به طوری که ۳ سال پیش منصور لشگری قوچانی، تهیه‌کننده فیلم سینمایی «قاتل اهلی»، در واکنش به اقدامات شورای صنفی نمایش گفته بود: «شورای صنفی با تغییر قوانین، سینمای اجتماعی را نابود کرده است.»

اسما سعید خانی از سینماگران هم در همان سال در گفت‌وگویی انتقادی از شورای صنفی نمایش حرف دل بسیاری از فیلمسازان را زده بود. خانی درباره شرایط اکران گفته بود: «امروز با برنامه‌ریزی‌ای که صورت می‌گیرد، شاهد فیلم‌سوزی هستیم و فیلم‌ها بخوبی دیده نمی‌شوند. باید ساختار شورای صنفی نمایش تغییر کند و اصلاح شود. ادامه عملکرد این شورا با این منوال دیگر به صلاح سینمای ایران نیست. اینکه ما در هفته فقط ۲ ساعت جلسه برگزار کنیم و در این جلسه برای اکران سینمای ایران تصمیم بگیریم، مشکلی از سینمای ایران حل نمی‌کند و ما به یک شورای صنفی چاپ‌ت‌ر نیاز داریم که با حضور کارشناسان و کارگروه‌های حرفه‌ای فعالیت کنند و بتوانند همزمان با تکنولوژی روز فعالیت کنند.»

همان زمان بسیاری از اهالی سینما این انتقادات و راهکارهای خانی را مفید و راهگشا می‌دانستند که البته هیچگاه این اصلاحات در شورای صنفی نمایش اتفاق نیفتاد. اما اوج حواشی ایجادشده برای شورای صنفی نمایش را باید اقدام جنجالی ۲ سال پیش احمد نجفی در به «گل گرفتن» درب خانه سینما دانست. پس از اعتراض احمد نجفی نسبت به وضعیت اکران فیلم «من یک ایرانی‌ام»، این بازیگر سینما و تهیه‌کننده فیلم در سازمان سینمایی اقدام به اعتراض کرد. این اعتراض با پادرمیانی اهالی سینما پایان پذیرفت و رئیس سازمان سینمایی دستور رسیدگی درباره اکران فیلم او را داد. این فیلم به مدت یک هفته اکران شد و پس از یک هفته اکران فیلم پایسان باقت و احمد نجفی در اقدام دیگری مقابل درب شماره ۲ خانه سینما حاضر شد و در حرکتی نمادین درب این مرکز را که شورای صنفی نمایش در آن مستقر است با گل پوشاند.

بانک فیلمنامه ایران هم از فعالیت‌های مهم خانه سینما محسوب می‌شود. این بانک از سال ۷۷ برای صیانت از حقوق مادی و معنوی نویسندگان شروع به فعالیت کرده است. بانک فیلمنامه به ثبت آثار نویسندگان آزاد و صنفی می‌پردازد که شورای ۷ نفره آن عبارتند از: یک عضو به

انتخاب معاونت سینمای وزارت ارشاد اسلامی، یک عضو به انتخاب هیأت‌مدیره خانه سینما، ۲ عضو به انتخاب شورای مرکزی کانون فیلمنامه‌نویسان سینمای ایران، ۲ عضو به انتخاب کانون کارگردانان سینمای ایران و یک عضو به انتخاب شورای مرکزی اتحادیه تهیه‌کنندگان و توزیع‌کنندگان فیلم سینمای ایران. اعضای شورا وظیفه تعیین سیاست و راهبرد این بانک و نیز رسیدگی کارشناسانه درباره اختلافات حقوقی و فنی فیلمنامه‌های ثبت‌شده در بانک را بر عهده دارند. در مجموع می‌توان گفت بانک فیلمنامه ایران در خانه سینما، از معدود فعالیت‌هایی است که بدون حاشیه و دردسر کار خود را پیش می‌برد.

چالش همیشگی با دولت‌ها

فعالیت‌ها صنفی نیست، بلکه یک فعالیت سیاسی است. اینکه از افرادی که از معاندان و مخالفان نظام جمهوری اسلامی حمایت می‌کنند و برای‌شان کفرزه می‌شود، مشخص است چه جهت‌گیری‌هایی وجود دارد.»

با پلمب خانه سینما در تابستان ۹۲، شاهد قشون کشی برخی کارگردان‌های سینما در مقابل خانه سینما بودیم که این تجمعات پرهیاهو هم نتجیم‌ای در پی نداشت و ۲ سال بعد خانه سینما بدون اصلاح تقابسی که منجر به تعطیلی این نهاد شد، دوباره بازگشایی شد. بسیاری تصور می‌کردند خانه سینما همچنان می‌تواند در محیطی امن مسیر پرآشفتبه خود را در سینمای ایران ادامه دهد؛ که اینگونه نشد و طی چند وقت اخیر با اعتراضات شدید اصناف مختلف به عملکرد منفعل خانه سینما، ماجرای تشکیل شورای صنفی نمایش در دوره جدید آن و چالش میان تعدادی از صنف خانه سینما با مدیران ارشاد، دوباره خانه

سینما به کانون بحران بازگشته است و حتی این چالش مشکلات حسین انتظامی (رئیس سازمان سینمایی) با خانه سینما را وارد فاز جدیدی کرده است.

نکته دیگر مساله اساسنامه جدید خانه سینماست که در آخرین جلسه مجمع عمومی این نهاد به دلیل نقابسی که داشته به تصویب نرسیده است؛ بزرگ‌ترین چالش نیز در این حوزه قرار گرفتن صنف خانه سینما به عنوان زیرمجموعه وزارت کار است که در آن صورت قواعد تولیدی سینمای ایران باید منطبق بر قوانین وزارت کار پیش رود و همین موضوع معادلات تولید در سینمای ایران را با چالش‌های جدی روبه‌رو می‌کند که این موضوع می‌تواند سرآغاز باز شدن زخم‌های قدیمی و حملات تند و تیز کلامی شماری از چهره‌های سینمایی به یکدیگر باشد.

در پایان باید گفت خانه سینما این روزها در موقعیت بدشد شکننده‌ای قرار گرفته و شرایط آن شبیه انبار ناروتی است که هر حرفه کوچکی می‌تواند منجر به وقوع یک بحران بزرگ در آن شود.